

РЕШЕНИЕ

№ 27962

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2613** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на Д. Р. К., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. С. К. П., САК срещу Заповед № 291 от 18.02.2026 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), аа) ЗДвП, издадена от Г. С. С. на длъжност младши автоконтрольор в 3 група, 3 сектор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че липсват мотиви за издаването и не отговаря на изискванията за форма на административния акт. Не е извършена преценка за съразмерност и оспореният административен акт противоречи с целта на закона. Моли съда да отмени акта.

В съдебно заседание, редовно уведомен жалбоподателят не се явява и не се представлява. С писмена молба поддържа жалбата, претендира разности.

Ответникът – Г. С. С. на длъжност младши автоконтрольор в 3 група, 3 сектор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява, представлява се от гл. юрисконсулт В. П., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира

следното от фактическа страна:

Със Заповед № 291 от 18.02.2026 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), аа) ЗДвП, издадена от Г. С. С. на длъжност младши автоконтрольор в 3 група, 3 сектор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), аа) ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец.

От доказателствата по делото, приложени в административната преписка е видно, че мярката се налага заради това, че Д. К. на 09.12.2025 г. около 12,53 часа /видно от съставения АУАН бл. № 770549 от 18.02.2026 г./ е управлявал в [населено място], на път АМ А1 „АМ Т.“ с посока на движение от [населено място] поле към [населено място] на 1-ви км. МПС Тойота Л. К. с рег. [рег.номер на МПС] собственост „ОТП ЛИЗИНГ“ ЕООД, като се движи със скорост от 140 км/ч /145 км/ч, след приспаднатия толеранс/ при ограничение на скоростта от 80 км/ч., въведено с пътен знак В26, като е превишил максимално разрешената скорост в извън населено място над 50 км/ч, а именно - превишил е максимално разрешената скорост с 60 км/ч.

Нарушението е установено с АТСС „С. –М“ 2 с №MD1192, което заснема и записва точен час, дата, рег.№ на МПС и скорост. Снимката е по преписка СПУКС 3-1963-43656/2025. Същата се намира по делото. За нарушението е съставен АУАН бл. № 770549 от 18.02.2026 г.

Жалбоподателят е призован в ОПП СДВР, явил се е и е представил декларация по чл.188 от ЗДвП, съгласно която на посочената дата и час – 09.12.2025 г. около 12,53 часа автомобилът е управляван от него. /л.30/

Въз основа на представените материали от автоматизираното техническо средство и декларацията на жалбоподателя е издаден Акт за установяване на административно нарушение серия АД бл. № 770549 от 18.02.2026 г. за извършено нарушение на чл.21 ал.2 във връзка с чл.165 ал.2 т.6 от Закона за движение по пътищата.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и справка картон за нарушител/водач Д. Р. К.. От страна на жалбоподателя не са направени доказателствени искания и не са представени доказателства.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По делото са представени Заповед № 513з-9562/13.09.2024г. на директора на СДВР, Заповед № 513з-12086/14.10.2024 г. на директора на СДВР и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, удостоверяващи компетентността на органа издал оспореният

административен акт. Предвид посочените доказателства, съдът приема, че обжалвания административен акт - ЗППАМ е издаден от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката. Неоснователни са аргументите, изложени в жалбата, че в заповедта не са изложени мотиви. Процесната заповед е издадена въз основа на Акта за установяване на административно нарушение, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДВП има обвързваща доказателствена сила до установяване на противното с надлежни доказателства.

Съгласно чл.171 т.1 б. „з“, „аа“ от ЗДВП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ , който при управление на МПС е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 1 месец, се прилага за нарушения по чл. 182 ал.1 т.5, ал.2 т.6 и чл.183 ал.6 и 7.

Съгласно чл.182 ал.2 т.6 от ЗДВП – Водач на моторно превозно средство или на състав от пътни превозни средства, който превиши разрешената скорост извън населено място, се наказва, за превишаване над 50 km/h - с глоба 600 лв. и два месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв.

Административният орган е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, „аа“ от ЗДВП нарушения се налага мярката, което съвпада изцяло и с изложените фактическите основания, а именно за нарушение по чл.182, ал.2 т.6 от ЗДВП .

В случая извършването на нарушението, а именно, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство и е превишил скоростта в извън населено място над 50 км/ч , а именно с 60 км/ч, при разрешена скорост от 80 км/ч е безспорно установено, чрез представени данни от автоматизирано техническо средство и декларацията на жалбоподателя.

Следователно са налице предпоставките за налагане на принудителна административна мярка. В оспорваната заповед е посочено, че временното отнемане е за периода до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от един месец.

Целта на Закона за движение по пътищата е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения. ПАМ е приложена именно на водач на МПС, който е управлявал собственото си МПС с превишена скорост с повече от 50 км/ч. Органът е посочил правните основания и фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДВП, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. В заповедта фактическата обстановка е описана и има препращане към обстоятелствата на акта за установяване на административно нарушение. Несъмнено е констатирано административно нарушение .

Неоснователно е и оплакването в жалбата, че при налагане на принудителната мярка, административният орган не е извършил преценка за съразмерност.

В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. з) аа) от ЗДвП административният орган действа при условията на обвързана компетентност и следователно при установяване на фактическите основания, визирани в хипотезата на правната норма, както е в настоящото производство, административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи принудителната административна мярка или не, а в условията на обвързана компетентност е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание. Принудителните административни мерки съобразно чл. 22 от ЗАНН се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от административни нарушения, но сами по себе си не са административно наказание. ПАМ се прилагат в изрично посочените случаи, от изрично регламентирани в закона административни органи и по точно определен ред. В случая са били налице всички изискуеми предпоставки за издаването на точно такава мярка, същата е издадена в съответствие с материалния закон.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, които са своевременно заявени и са за юрисконсултско възнаграждение, което съгласно Закона за правната помощ и Наредбата за правна помощ следва да бъде определено в размер на 100 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 60 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Р. К., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. С. К. П., САК срещу Заповед № 291 от 18.02.2026 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), аа) ЗДвП, издадена от Г. С. С. на длъжност младши автоконтрольор в 3 група, 3 сектор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

ОСЪЖДА Д. Р. К., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 / сто / евро, разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: